nägi, siis arwas ta korraga kõik selle waese lugu senna juure, wõttis ta käest paberi ja ütles: „Praegu minul ei ole aega waadata, kui kõrges hinnas need paberid seisawad, seepärast annan teile nüüd aga üheksakümmend rubla ja kui teie pärast kantseleisse oma ametisse lähete, siis astuge jälle minu juure sisse, kül siis toimetan kopika pealt ära." — Kirjutaja tänas ja tõttas koju poole. Kõdu rõõmustasid naad endid selle raha üle ja kuiw leib mekkis neile jälle just kui kärje-mesi.

Kuida ööldud, kuntoris K. tundis seda waest kirjutajat jo ammu; aga ta kirjutaja tundis teda weel paremine, sest ta elas nende naabris ja oli oma peremehele jo mitu korda nende wiletsusest kõnelend. Seepärast lubas siis kuntorist niipalju kui aga see paber, iganes pidi wäärt olema. Ta andis paberi kohe oma kirjutaja kätte ja käskis tseitungist järele waadata, kui kõrges hinnas need seisid. Ta kirjutaja oli wana sobilik mees ja ei waadanud mitte ükspäinis kui kõrges hinnas need paberid seisid, waid ta otsis ka need lehed üles, kus wäljaloositud paberite numrid olid ülespandud ja tahtis teada, ehk see paber on jo wäljaloositud.



Kui ta nüüd tseitungide kallal nõnda soras, seal kiiratas ta korraga: „Tuhat!" — „Mis tuhat?" küsis peeremees teisest toast. Nüüd läks ta oma peremehe juure ja rääkis sellele, et see wõidulaenu paber juba kahe aasta eest wälja-loositud ja tuhat rupla wõitnud olla.

Kuntoris oli ise niisuguste asjade toimetaja ja seepärast kirjutas ta kohe Peeterburgi riigi panka, et see raha kohe ärasaadaksе. Just kui ta kirja parajaste kinni pani, astus kohtu kirjutaja peremees, ülem kohtu president uksest sisse. Selle kuntoristi süda ep olnud weel raha külge kinni kaswanud; seepärast teadis ka ta et waesus kibe on. Ta pööris jutu waese kohtu kirjutaja peale ja luges selle wiletsuse registri aast kuni kukeni ausa presidentile ette ja kui ta lõpetust tegi, siis õerus see oma otsaesist ja pika mõtlemise järele ütles ta: „Jõulu-kingi pärast ma olen juba ülemasse kohtusse kirjutanud, aga kuni täna-pääwani weel mitte wastust saanud. — Ma pean õige iseenese naha peale tale nakukese andma, ja — ah jah — toona suri mu sikritäär ära ja tema abimees saab selle koha, siis wõib mu kirjutaja jälle selle koha saada, siis ta on ühe